

[Erhard Jakobsen.]

kunne ingen som helst have noget imod, det ønskede alle at medvirke til. Mange troede, og det var måske lidt naivt, at det var det, der var hovedsigtet med studenteroprøret, men der skulle ikke gå lang tid, før der blev bekendt ren kulør.

Når man bare et par år senere hører nogle af dem, der var med i studenteroprøret, fortælle om, hvad deres egentlige hensigt var, og hvad de har nået, ja, så lægges kortene på bordet. Man lægger ikke skjul på, at det med bedre forhold for studenterne var noget ganske sekundært. Det, det drejede sig om, var at gøre såvel universiteterne, studierne som forskningen til et instrument i klassekampens hånd. Det lægger man ikke skjul på. Man siger rent ud, at universiteterne skal bruges til at støtte arbejderklassens kamp for at vælte det kapitalistiske system. Det er dejligt at få det at vide.

Der skal heller ikke være tvivl om, at den opposition, der nu sætter ind, ikke sætter ind for at skade studenternes frie forhold ved deres universitet, men den sætter ind på to fronter. Den sætter ind for det første for at fortælle, at et universitet ikke er et sted, hvor alle vader ind og er med til at lave, hvad det passer dem at lave. Et universitet koster mange penge, og det er stedet, hvor man kommer for at lære ting, hvor generationer har vist os, at her er noget, som vi er nødt til at vide for overhovedet at komme videre. Der lægges bunden.

I den almindelige lighedsdille, som roder og raver rundt omkring, og som rager frem overalt, er man nået frem til en erkendelse af, at man ikke kan gøre alle lige kloge. Det beklager man, og så vælger man i stedet for at gøre alle lige dumme. Man gør det ved at sige, at alle kan komme med, og så må vi sætte eksamenskravene ned, for ellers kan alle ikke være med, og så ender det med, at det slet ikke bliver nogen eksamen.

Det er det første, der skal være slut, og det gør vi på studenternes vegne. Det er dem, der er interesseret i, at de ikke bliver holdt for nar med nogle klassekampsteorier og noget marxistisk sludder-sladder, men at de får en uddannelse, som de har brug for, ikke bare som erhvervsmedlemmer, men som mennesker.

Jeg glæder mig over, at mit gamle parti er med i disse bestræbelser, det har jeg ven-

tet man ville komme hele tiden. Jeg synes, alle partier nu skylder regeringens kommende forslag, at vi prøver at samarbejde mest muligt om at få en orden, som vi kan bære i fællesskab. Det ville være urimeligt, at undervisningsministeren skulle bære et særligt ansvar i den forbindelse. Vi andre har i høj grad været med til at provokere forslaget frem, men det er forholdene, det er udviklingen på universiteterne, der har gjort det nødvendigt. Det er ikke et lune hos undervisningsministeren.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tove Nielsen) (V):

Selv om debatten om dette forslag fra de 4 partier har været meget kort i dag, hvad der vel ikke kan undre nogen, hilser jeg dog med glæde, at vi i dag har fået, kan vi allerede sige, en sikring for, at der nu i hvert fald sker en ændring af den styrelseslov, vi har kørt under indtil nu.

Det er klart, at vi har vidst, at regeringen ville fremsætte et forslag om en ændring af styrelsesloven. Det har vi vidst, fordi det stod i åbningstalen. Men det, vi ikke har vidst, var, på hvilket tidspunkt regeringen ville fremsætte dette forslag, og tidspunktet er jo meget vigtigt, eftersom vi mener, at det haster enormt med at få vedtaget en ændring. Vi har jo også skrevet i vort forslag til folketingsbeslutning, at vi mener, den nye lov skal træde i kraft i 1976. Men datoen, tidspunktet for fremsættelsen af regeringens forslag, har vi altså først fået noget at vide om i dag, og vi glæder os da over, at det allerede sker i morgen. Men vi har jo heller ikke kendt tilstrækkeligt til de tanker, som regeringen har gjort sig, vi har hørt nogle punkter nævnt, som regeringen vil arbejde med. Nu får vi så altså mere at vide om, hvad der virkelig ligger i disse punkter, der indtil nu er blevet nævnt over for os. Netop ud fra den usikkerhed, der har været med hensyn til tidspunktet og det virkelige indhold i det, som regeringen vil lægge frem, og da vi mener, det haster, må man forstå, at vi naturligvis har genfremsat vort forslag.

Jeg vil sige, som jeg sidste gang sagde på de 4 partiers vegne, at vi naturligvis også vil være meget åbne over for at diskutere andre løsninger end lige netop dem, vi selv har foreslået. Det vigtigste er jo, at vi når frem